

[Thestrup.]

frygter for, at det vil forøge boligmangelen uden at gøre byggeriet billigere. Den betydelige forøgelse af statstillskuddet og af statsgarantierne er måske i øjeblikket ikke vanskelig at bære, men vi kan dog ikke regne med, at der aldrig mere vil komme vanskelige økonomiske forhold. Det er med betænkelighed, mit parti giver sig til at forhandle om det foreliggende forslag, for hvilket den mildeste betegnelse er, at det er en misforståelse af den foreliggende situation; men boligsørgsmålet er et så vigtigt spørgsmål, at vi uanset regeringens oplæg naturligvis vil forhandle om det. Jeg håber, at vi kan få den fornødne tid til en sådan forhandling, og jeg håber, at den høje regering ser det som noget vigtigt at opnå så stor en overensstemmelse med andre partier som muligt. Ud fra disse betragtninger kan jeg tilsige, at mit parti vil gå med til en saglig og indgående forhandling om det foreliggende lovforslag.

Baunsgaard: Når folketinget nu igen efter kun tre års forløb skal til at beskæftige sig med boligloven, er det et klart udtryk for, hvor langt vi stadig er fra endeligt at have afhjulpet den boligmangel, der fulgte i krigens kølvand. Hos mange har der sat sig en fornemmelse af, at vi i de tre år, der er gået siden 1958-lovens gennemførelse, ikke har forbedret situationen. Det er nødvendigt at slå fast, at så mørkt er billedet nu alligevel ikke, tværtimod må man snarere benytte lejligheden til at understrege, at denne tre års periode har været den hidtil mest aktive. Når boligmangelen alligevel er så udtalt, er det en understregning af, hvor langt vi egentlig var bagefter i 1958.

Da vi gennemførte loven om boligbyggeri i 1958, skete det på grundlag af en årskapacitet på omkring 23 000 lejligheder. I 1959-60 nåede man op på færdiggørelse af ikke mindre end 30 000 lejligheder, og i indeværende år kan der vel påregnes en færdiggørelse af op mod det samme antal lejligheder. Der er altså tale om en meget stor stigning i boligbyggeriet, større end vistnok mange på forhånd har gjort sig klart.

Det er imidlertid i dag en kendsgerning, at selv disse meget store tal ikke er nok, og jeg hilser derfor med tilfredshed, at regeringen med de foreslåede ændringer har op-

stillet det mål at komme op over de 30 000 lejligheder om året. 30 000 lejligheder er mindstemålet, og det vil sikkert være klogt at indstille sig på, at vi ved en endnu bedre tilrettelægning og større rationaliseringsbestræbelser skal stile imod de 35 000 lejligheder årlig.

Da man med 1958-loven gav det private byggeri en større andel end hidtil, har der ganske forståeligt igen rejst sig en diskussion om, hvorvidt det private byggeri eller det sociale byggeri bedst løser opgaven. Er det ikke mærkeligt, at diskussionen rejser sig, må jeg imidlertid samtidig slå fast, at selve diskussionen ikke løser noget problem. For folk er denne diskussion ret ligegyldig, i hvert fald for den del af befolkningen, som på en eller anden måde er ramt af bolignøden; for sådan må problemstillingen helt naturligt være: kan jeg få en lejlighed, og hvad koster den? Men der er altså i perioden siden 1958 tale om en stigning i antallet af lejligheder, langt større end i nogen tidligere periode.

Lad det derfor være fastslået, at ingen med rimelighed kan sige, at det private byggeri ikke har magtet den del af opgaven, der gik ud på en forøgelse af boligbyggeriet. Stærkere har det vel også hos de fleste givet anledning til utilfredshed, at der i det sidste årti har været en stærk stigning i byggepriserne og dermed selvfølgelig også i huslejerne. Denne stigning er indiskutabel, og den er så stor, at huslejeniveauet for det nyeste byggeri ligger så højt, at almindelige mennesker ikke kan betale disse priser. Stigningerne lader sig imidlertid ikke blot forklare ved, at det private byggeri skulle være så meget dyrere end det sociale byggeri; tværtimod må det vist siges, at årsagerne ligger helt andre steder, og at det sociale byggeri næppe kunne have påregnet, om det havde været stærkere inde i billedet, at det bedre ville have været i stand til at bygge til væsentligt billigere priser.

Når byggeriet stiger fra omkring 23 000 lejligheder til 30 000 lejligheder årlig, stiger efterspørgslen efter byggegrunde tilsvarende, og når efterspørgslen stiger, stiger priserne. Det er en gammelkendt sandhed; men er forholdet end gammelkendt, må det siges, at de stigninger, der har fundet sted de sidste 2-3 år, er hinsides al rimelighed. Ejere af byggegrunde og egentlige grund-